

СНЪЖИНКАТА

тоя на върха на електрическия стълбъ и гледамъ. Хората сноватъ насамъ-нататъкъ. Хората тичатъ. Хората сж много заети. Никой не ще и да знае за мене — дребничката снѣжинка съ леденото сърдчице и бѣлитѣ рогчета.

А азъ съмъ мъничка, но много съмъ видѣла. И много, много зная.

Нѣкога отдавна, много отдавна, азъ паднахъ като росна капка въ една далечна страна, дето имаше много слънце и плодове. Малки агънца играеха по тревата край една кошара. Азъ се скрихъ въ едно цвѣте, за да не ме изпие слънцето, и ги гледахъ презъ цѣлия день: тѣ бѣха тѣй хубави.

Вечерта заспахъ уморена. Но посрѣднощъ ме събуди тиха пѣсень. Надъ кошарата летѣха ангелчета

